

Arrest

nr. 49 682 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 juli 2010 houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student (eerste bestreden beslissing) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing), beide beslissingen worden op 19 juli 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Beninse nationaliteit te zijn.

Hij kwam het Rijk binnen op 7 juli 2009 als toerist in het bezit van een geldig paspoort en een visum type C.

Op 16 december 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 28 december 2009.

Op 19 januari 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, teneinde een statuutwijziging te bekomen als student.

Op 5 februari 2010 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan verzoeker gevraagd om bijkomende stukken over te maken.

Op 5 juli 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student te verwerpen. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 23.12.2009 bij de burgemeester van 8500 Kortrijk door (...), in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

Motivering:

Betrokkene betrad op 07.07.2009 het Belgisch grondgebied en kreeg op basis van een toeristenvisum (een) aankomstverklaring geldig tot 28.12.2009. Op 23.12.2009 vroeg betrokkene het statuut van student aan.

Tot staving van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf als student legt hij voor het academiejaar 2009-2010 een tenlasteneming voor vergezeld van attesten van het A.C.V. betreffende werkloosheidsuitkeringen en loonbriefjes van Accent Jobs For People N.V., een interimbureau voor tijdelijke werkrachten. Deze attesten bewijzen dat de door betrokkene voorgestelde persoon niet als garant kan dienen, aangezien uit de attesten blijkt dat de voorgestelde persoon eerst genoot van een werkloosheidsuitkering en dan ingeschreven was als tijdelijke werkracht en dus niet beschikt over "voldoende en regelmatige inkomsten". Op 05.02.2010 vroeg Dienst Vreemdelingenzaken aan betrokkene een nieuwe tenlasteneming gekoppeld aan bewijzen van solvabiliteit van de garant voor te leggen, deze brief werd door betrokkene ondertekend op 19.02.2010. Hierop werd niet gereageerd: bijgevolg is de financiële dekking van het verblijf van de student niet verzekerd.

Tot staving van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf als student legt betrokkene voor het academiejaar 2009-2010 een inschrijvingsattest voor de taalcursus "Nederlands tweede taal" Breakthrough A & B aan het CVO "3 Hofsteden" Kortrijk-Menen-Tielt voor. Een voorbereidend talenjaar Nederlands is expliciet voorzien door de vreemdelingenwet ter voorbereiding van hoger onderwijs. Betrokkene toont echter niet aan dat deze taallessen voorbereiden op hoger onderwijs omdat hij geen toelatingsattest of studieplan voorlegt voor een studie aan een door de overheid erkende, georganiseerde of gesubsidieerde hogeronderwijsinstelling betreffende academiejaar 2010-2011. Om bovenstaande redenen wordt de aanvraag tot machtiging tot verblijf als student verworpen.

Op 19 juli 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

Reden van de beslissing:

Artikel 7, alinea 1-2° van de wet van 15 december 1980: betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn;

Betrokkene kwam naar België als toerist, hij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 28.12.2009; Op 23.12.2009 vroeg hij in toepassing van artikel 58§3 het statuut van student aan.

Gezien de voorgestelde garant eerst genoot van een werkloosheidsuitkering en dan werkzaam was als tijdelijk werkracht beschikte deze niet over stabiele en regelmatige inkomsten en is de financiële dekking van het verblijf van de betrokken student niet verzekerd.

Tot staving van zijn aanvraag legt betrokkene enkel een inschrijvingsattest voor van Nederlandse taallessen aan het CVO 3 Hofsteden Kortrijk-Menen-Tielt. Hij toont niet aan dat deze taallessen voorbereiden op hoger onderwijs omdat hij geen toelatingsattest of studieplan voorlegt van een door de

overheid erkende, georganiseerde of gesubsidieerde hogeronderwijsinstelling betreffende het academiejaar volgend op de taalcursussen. (...)"

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de kosteloze rechtspleging toe te staan voor de huidige procedure, alsook om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

Dienaangaande wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn, zodat de Raad niet kan ingaan op de vraag van verzoeker om de kosteloze rechtspleging toe te staan. Verder is het zo dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin gerechtskosten kan opleggen en derhalve het verzoek van verzoeker om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding wordt verworpen.

3. Ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het voorwerp van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker twee beslissingen aanvecht, met name enerzijds de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verworpen wordt en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ook een afschrift van beide beslissingen bij. Evenwel dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de twee middelen welke verzoeker uiteenzet in zijn verzoekschrift uitsluitend gericht zijn tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verworpen wordt en tegen de kennisgeving van deze beslissing. Verzoeker zet bijgevolg geen middelen uiteen in zijn verzoekschrift tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep van verzoeker in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten om deze redenen onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Doordat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dateert van 05.07.2010.

Terwijl de kennisgeving van deze beslissing aan verzoeker daarentegen gewag maakt van "de beslissing van 29.06.2010".

Zodat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

Toelichting: Verzoeker meent dat dergelijk gedrag niet strookt met het gedrag van een behoorlijk zorgvuldig handelend bestuur. Behoorlijk bestuur vereist dat de overheid van haar besluit zorgvuldig kennis geeft (W. LAMBRECHTS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in 1.OPDEBEEK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, 1993, Kluwer Rechtswetenschappen, p. 46.). Bijgevolg is niet voldaan aan de vereiste van een zorgvuldige rechtshandeling. De belangen van verzoeker zijn daardoor wel degelijk geschonden, vermits verzoeker niet kan weten welke beslissing aan de orde is en of er niet een andere beslissing dient te worden aangevochten."

In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij dat dit gegeven op zich niet de nietigverklaring kan verantwoorden. Zij verduidelijkt dat een onregelmatige kennisgeving niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uitmaakt en tevens verwijst ze naar de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte. Voorts stelt de verwerende partij dat de gebrekkige kennisgeving hem niet gehinderd heeft om zijn beroep in te stellen.

In zijn repliekmemoirie dupliceert verzoeker het volgende:

"Verwerende partij stelt dat de onregelmatige kennisgeving van de beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uitmaakt, en dat het van "overdreven formalisme" zou getuigen om de bestreden beslissing omwille van deze onregelmatige kennisgeving te vernietigen. Verzoeker kan deze opvatting niet bijtreden. Dat een onregelmatige kennisgeving niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uitmaakt, neemt niet weg dat in casu sprake is van schending van dergelijke norm. Dat de onregelmatige kennisgeving verzoeker er niet van weerhouden heeft een

annulatieverzoek in te dienen, is niet dankzij, doch eerder ondanks deze foutieve kennisgeving. Verzoeker volhardt in zijn stelling."

De verwerende partij kan worden bijgetreden waar ze verwijst naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van die aard kan zijn om aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een gebrek in de kennisgevingakte van de bestreden beslissing heeft geen enkele invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing zelf. Verzoeker kan evenmin ernstig voorhouden dat hij niet weet welke beslissing aan de orde is en of hij niet nog een andere beslissing diende aan te vechten, nu hij zelf de juiste bestreden beslissing toevoegt aan zijn verzoekschrift en uit de weergave van de feitenuiteenzetting blijkt dat verzoeker slechts een procedure voor verblijf lopende had, waardoor het duidelijk is welke beslissing de verwerende partij bedoelde en verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat er nog andere beslissingen konden zijn. De verwerende partij kan eveneens gevolgd worden waar zij stelt dat verzoeker geen enkel nadeel heeft ondervonden van het eventuele gebrek in de kennisgeving, nu hij zijn beroep tijdig heeft kunnen indienen. Verzoeker maakt niet duidelijk welk belang hij heeft bij het aanvoeren van dit middel.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Doordat verweerster de aangevochten beslissing, noch formeel, noch materieel afdoende motiveert. Terwijl de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen haar ertoe verplicht dit wel op afdoende wijze te doen.

Toelichting: Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt "dat de financiële dekking van het verblijf van de betrokken student niet verzekerd is. De minister heeft geen acht geslagen op de elementen van het verzoek en de brief van de raadsman van verzoeker van 3 juni 2010, zoals onder meer

- dat verzoeker bij zijn nicht woont, zijnde mevrouw (...);

- dat verzoeker ten laste is van haar, doch dat mevrouw geen verbintenis tot tenlasteneming kon onderschrijven omdat interim-werk en werkloosheidsuitkeringen niet als bron van stabiele en reguliere inkomsten worden aanvaard;

- dat de vader van verzoeker eigenaar is van een groot familiebedrijf in Kameroen;

- dat de verzoeker van zijn vader geregeld gelden opgestuurd krijgt;

- dat verzoeker getracht heeft een bankrekening te openen bij de ING-bank teneinde deze de ontvangst van deze gelden te vergemakkelijken en te kunnen bewijzen, doch dat dit hem geweigerd. Deze weigering was enerzijds gebaseerd op het feit dat verzoeker niet over een officiële verblijfsvergunning beschikt, en anderzijds omdat verzoeker van Beninse nationaliteit is. Benin zou namelijk in de compliance lijst van de banken aangemerkt staan als een groot risico.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609). De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Zij verwijst naar artikel 58 van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de financiële dekking tijdens verzoekers verblijf

niet verzekerd is omdat de garant niet over voldoende stabiele en regelmatige inkomsten beschikt en dat verzoeker geen attest kan voorleggen ter voorbereiding van een door de overheid erkende, georganiseerde of gesubsidieerde hogeronderwijsinstelling betreffende het academiejaar volgend op de taalcurssussen. Voorts stelt de verwerende partij dat de kritiek van verzoeker aangaande het motief van de financiële dekking naar haar oordeel niet determinerend is voor de uitkomst van de t.o.v. verzoeker gewezen beslissing.

In zijn repliekmemoirie dupliceert verzoeker het volgende:

“Verwerende partij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht enkel bevoegd is na te gaan of de administratieve overheid die de desbetreffende beslissing genomen heeft, daarbij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Verwerende partij beperkt zich ertoe de motieven, hoe beknopt deze ook waren, te herhalen, en concludeert daaruit dat aan de materiële motiveringsplicht is voldaan. Verzoeker toonde nochtans in zijn verzoekschrift aan dat een aantal belangrijke feitelijke gegevens door verwerende partij niet in acht waren genomen. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing niet alle relevante feiten in beschouwing heeft genomen. “Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366) Verzoeker zijn vader is eigenaar van een groot familiebedrijf in Kameroen en bezorgt verzoeker geregeld gelden. Verzoeker heeft getracht een bankrekening te openen. Hij is daarvoor bij diverse financiële instellingen langs geweest. Allemaal weigerden ze echter een bankrekening op zijn naam te openen, ondanks het gegeven dat dit een basisbankdienst is. De voornaamste reden voor weigering is omdat verzoeker de Beninse nationaliteit heeft en BENIN opgenomen is in de compliance-lijst. Bijgevolg is niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001 , nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar de artikelen 9, alinea 2 en 58 van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke overwegingen welke aan de beslissing ten grondslag liggen met name dat de financiële dekking van het verblijf van de student niet verzekerd is en dat verzoeker niet aantoonde dat de taallessen hem voorbereiden op hoger onderwijs omdat hij geen toelatingsattest of studieplan voorlegt voor een studie aan een door de overheid erkende, georganiseerde of gesubsidieerde hogeronderwijsinstelling betreffende academiejaar 2010-2011. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 3 februari 2010 bij het gemeentebestuur van de stad Kortrijk heeft aangemeld om een machtiging tot verblijf te verkrijgen in de hoedanigheid van student. Bij zijn aanvraag heeft verzoeker volgende documenten bijgevoegd: een attest van het centrum deeltijds onderwijs dat stelt dat verzoeker nog niet is ingeschreven en dat ze

bijgevolg geen schoolattest kunnen meegeven, het bewijs van inkomen van zijn tante, een verbintenis tot tenlasteneming door zijn tante, een bewijs van goed gedrag en zeden, een medisch attest, een attest volwassen onderwijs waaruit blijkt dat verzoeker voor het schooljaar 2009-2010 is ingeschreven om een cursus Nederlands te volgen, een afschrift van de identiteitskaart van zijn tante, een afschrift van zijn paspoort, een verslag van de wijkagent waaruit blijkt dat verzoeker bij zijn tante verblijft en zijn aankomstverklaring.

Op 19 februari 2010 wordt verzoeker meegedeeld dat hij bijkomende documenten dient neer te leggen met name:

- een attest dat bevestigt dat hij voor het school- of academiejaar 2010-2011 toegelaten is in een door de Staat georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling
- een verbintenis of tenlasteneming, overeenkomstig de bijlage 32 van het KB van 8 oktober 1981, voor het nieuwe school- of academiejaar en een bewijs van solvabiliteit van de garant (3 recente loonfiches of een recent uittreksel uit de personenbelasting) of een attest waaruit blijkt dat hij voor het nieuwe school- of academiejaar geniet van een studiebeurs of studielening die de gezondheidszorgen, de kosten van verblijf, studie en repatriëring dekt. Verder wordt verzoeker erop gewezen dat de garant minimum netto het volgende bedrag dient te verdienen per maand om als solvabel aanvaard te worden: 750 euro voor persoonlijke behoeften, 556 euro voor de kosten van de student (bedrag wordt jaarlijks geïndexeerd) en 150 euro per persoon ten laste van de garant of van de student.

Op diezelfde dag wordt ook aan verzoeker meegedeeld dat de voorgestelde garant (zijn tante) niet kan worden aangenomen omdat interimwerk en werloosheidsuitkeringen niet aanvaard worden als bron van stabiele en reguliere inkomsten.

Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker na deze mededeling op 19 februari 2010 nog bijkomende stukken zou hebben neergelegd. Evenmin is in het administratieve dossier een brief terug te vinden van de advocaat van verzoeker met de toelichting die hij doet in zijn middel. De verwerende partij kon enkel rekening houden met de stukken die haar werden overgemaakt, bijgevolg kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de brief van 3 juni 2010 waar verzoeker naar verwijst in zijn middel doch welke niet terug te vinden is in het administratief dossier.

De motivering van de bestreden beslissing is gebaseerd op de feitelijke gegevens zoals ze terug te vinden zijn in het administratief dossier.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker enkel het motief aangaande de financiële dekking betwist, doch dat hij geenszins ingaat op het motief dat hij geen attest heeft neergelegd dat bevestigt dat hij voor het school- of academiejaar 2010-2011 toegelaten is in een door de Staat georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling. Nochtans vereist artikel 58 van de Vreemdelingenwet een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59 om toegelaten te worden voor verblijf. Dit niet betwiste motief volstaat reeds op zich om de bestreden beslissing te schragen en vormt aldus een determinerend motief, zodat verzoekers kritiek op het overige motief hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing is afdoende. Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU